

DE GASOILFINANCIERINGEN VOOR DE VISSERIJ

(Vervolg van blz. 1)

Men vreest bij ons een protest van de tuinbouw. Zou men eens willen onderzoeken welke schade de tuinbouw werkelijk leed en hoe voordelig de laatste maanden voor de tuinbouw waren? En wat heeft de visserij daarmee te maken? Kan zij de sedert een jaar opgelopen schade herwinnen?

GEEN LAKSHEID

Eens te meer moet de Rederscentrale hier de Hogere Overheid behoorlijk voor lichten, en haar tanden tonen. Het volstaat niet een briefje naar de leden te schrijven om te melden dat, dank zij de Rederscentrale, men een ristourne bekomt van 0,30 fr. of 0,50 fr. omdat de tuinbouwers het ook bekwamen en integendeel onze visserij fel benadeeld is. De Rederscentrale bezit alle gegevens om daarop te wijzen en te eisen dat wij op dezelfde wijze zouden behandeld worden als onze E.E.G. partners. En daarover hebben we toch bewijzen genoeg om aan te tonen dat de E.E.G. partners aan discriminatie doen.

In samenwerking met de plaatselijke visserijdienst van Landbouw, die zeer goed gedocumenteerd is omtrent de huidige prijzen bij onze partners, moet onze redersvereniging toch kunnen bekomen dat we dezelfde voordelen hebben als onze E.E.G. partners op visserijgebied.

Of moet onze visserij dan toch weggevaagd worden?

P. Vandenberghe

KANTTEKENINGEN BIJ DE KRISIS IN DE ZEEVISSERIJ

(Vervolg van blz. 1)

geen geval tot uitbreiding, wel tot vervanging van oudere eenheden leiden. De reeds bestaande mogelijkheid van het toekennen van slooppremies dient uitgebreid te worden, door ze niet langer afhankelijk te maken van de verplichting tot nieuwbouw. De in voege zijnde krediet-faciliteiten zouden eveneens van toepassing dienen gebracht te worden op de aankoop van tweedehandsvaartuigen, dit uit reden dat de bouw van nieuwe schepen voor vele reders omwille van de al te hoge kosten een onmogelijkheid geworden is.

Op het vlak van het herstel der overbeviste visstocks, dat door internationale maatregelen beoogd wordt, heeft ons land een belangrijke rol te spelen, o.m. bij de voorbereiding en de keuze van de te nemen opties. Momenteel ligt het aksent zwaar op het bepalen van vangst-quoteringssystemen. België daarentegen ziet meer heil in de eigenlijke bescherming van de jonge vis, o.m. door de afsluiting, definitief of tijdelijk, van broed- en kweekgebieden voor alle of minstens voor de grotere eenheden, verder door seizoenaal vangstverbod, door eventuele verlaging van het aantal visdagen en door het afschaffen van de industriële, op vismeelfabricage gerichte visserij. Op dit gebied werd alvast reeds bereikt dat voortaan de haringvisserij voor industriële doeleinden permanent verboden wordt voor alle landen en vissersvloeden.

Anderzijds zal het verlies van visgebieden of de eventuele uitputting van bepaalde vangstquota de noodzaak doen aangroeien van het zoeken naar uitwijkmogelijkheden, dit door intensievere exploratie van nieuwe visgronden en het bevissen van andere stocks en andere soorten. In dit verband zal ook het wetenschappelijk onderzoek dienen uitgebreid te worden met het oog op het beter volgen van de evoluties in de visstocks.

Een moeilijk punt blijft de prijsstructuur. De jongste inzinkingen der marktprijzen hebben eens te meer aangetoond in welke zwakke positie de producent verkeert, vooral in een periode van recessie. Het is onloochenbaar dat het bestaande systeem van bodemprijzen een onvolgende basis oplevert om krisistoestanden het hoofd te bieden, vooral in een tijdperk van sterk galopperende kostenstijgingen. Twijfel bestaat of het verder optrekken van ophoud- en interventieprijsen hier enige oplossing zal kunnen bijbrengen.

In zijn bewogen geschiedenis heeft onze Westvlaamse zeevisserij al vaker met periodes van depressie en crisis te kampen gehad; wat zich thans voordoet, is dus niet nieuw. De wetenschap dat men ook de vroegere slechte jaren te boven is gekomen, zal een spoorslag zijn om de „strijd met de zee” hardnekkig voort te zetten.

W. VAN ROOSE,

Sekretaris van de Bedrijfsraad voor de Visserij.

LEVE DE VRIJHEID

Het grapje is reeds algemeen bekend: een man protesteert en vraagt aan de agent van politie waar de menselijke vrijheid blijft als hij verplicht wordt een autogordel te dragen. De agent antwoordt dat de man toch zelf ook de vrijheid van zijn eigen kinderen beperkt door hen te belletten met messen of met vuur te spelen. Waarop de man gromt: ik hoor het al, straks zal Chabert ons verplichten een helm op te zetten wanneer we naar de TV kijken. Een helm? verwondert zich de agent. Natuurlijk, zegt de man, het plafond zou toch kunnen invallen...

Territoriale wateren of niet, we worden verboden te vissen wat we willen, en verleden week heeft Het Visserijblad medegedeeld hoeveel ton België toegewezen krijgt voor 1976.

We beweren niet dat onze ambtenaars ons niet hebben verdedigd; we betwisten niet dat ze zelfs een bloempje verdienen, we zeggen niet dat zij de schuld zijn van onze beknopte vrijheid, maar we durven hen toch heel voorzichtig de vraag stellen wie er voortaan borg zal staan, opdat we in leven zouden blijven. Want als we nergens en niets meer mogen vangen, moeten onze inkomsten toch van ergens en van iemand komen!

En omdat er regelmatig gezegd wordt dat de nederlandse visserij er nog veel triestiger voor staat dan wij, hebben we een rekensommetje gemaakt: Voor 1976 krijgen we 2.400 ton haring toegemeten; X 4 zou dat voor Nederland 9.600 ton worden, maar de «Hollanders» krijgen 29.600 ton.

België krijgt 2.470 ton tong: 4 keer meer ware 9.800 ton maar dit werd voor Nederland officieel 9.440 ton. En betreffende schol zijn de cijfers voor België: 5.150 ton en voor Nederland 35.620 ton (hoewel $5.150 \times 4 = 20.600$).

In datzelfde Visserijblad van ons lees ik daarenboven dat onze gasoil 3,86 fr kost en in Nederland 3,39 fr.

Gelukkig krijgen de belgen voor de laatste zes maanden van 1975 50 centiemmen terug (wat ze in Holland krijgen wordt niet gezegd) en Dries Claeys wordt bedankt, doch ook Rederscentrale schrijft vlug alle reders een brief alsof die 50 centiemmen vandaar komen, en als je Pros Vandenberghe of Jef Deroose moogt geloven, hebben zij ook een duitje in het zakje gedaan.

Allemaal goed en wel, we zijn vrij te schrijven wat we willen, maar we zijn ook vrij te geloven wat we willen...

En las ik daar niet dat de groentenkwekers ook voor 1976 iets mogen verwachten?

De Rederscentrale heeft het kwikproces verloren, door de schuld van het sekretariaat, meent Het Visserijblad. Maar ware het niet beter geweest hadden we dit proces gewonnen? Desnoods door de schuld van datzelfde sekretariaat of van Dries, of van Pros?

Is het waarlijk niet mogelijk dat 3 à 4 mensen de vrijheid krijgen om onze visserij overal en eender wanneer te vertegenwoordigen, te verdedigen en te verbinden, mits de verplichting maandelijks verantwoording af te leggen tegenover het bedrijf?

Of blijven we liever fier omwille van onze vrijheid elkaars keel te kunnen toeknippen?

HORATIUS

Nota der Redaktie: Horatius die meer schijnt af te weten van het kwikproces, dan wij zou ons beter inlichten en aan een beheerder of de advocaat van de Rederscentrale het vonnis vragen. Dan zal hij kunnen oordelen wie er fout is en wat de oorzaak is dat een proces, zoals dit door de rederscentrale en dus ook door de handel verloren werd. De publicatie van het vonnis en de brieven van de advocaat, die aandrang op bewijsmateriaal, zou uitwijzen dat dit bewijsmateriaal nooit toegestuurd werd. En er was er genoeg.

TE WEINIG GARNAAL IN MEI

Wie gedacht had dat in mei een grotere garnalaanvoer zou kunnen genoteerd worden, kwam bedrogen uit. Opnieuw werd een fameuze achterstand opgeopen in vergelijking met mei 1974. De aanvoer daalde immers van 30.761 kg naar 18.525 kg. Twee oorzaken, eerst het kleiner aantal vangsten en natuurlijk de kleinere vangsten op zichzelf. Het zal wel zo zijn dat die kleinere vangsten in de hand gewerkt werden door het vaak koud en stormachtig weer. Dit gaf dan aanleiding tot een daling van de gemiddelde vangst met 30 kg en wel van 98 naar 68 kg.

Dat er veel garnaal te weinig was om aan de vraag te voldoen komt duidelijk naar voor in de hoge prijs die betaald werd en die gemiddeld nooit zo hoog lag in mei: 118 fr. In elk geval een fameuze stijging met verleden jaar waar slechts 66 fr gemiddeld betaald werd. Dus bijna een verdubbeling. Zodoende viel de opbrengst toch nog gunstig uit en werd zelfs

meer bereikt dan verleden jaar: 2.045.157 fr verleden jaar, 2.184.706 fr dit jaar. Voor de vissers was het dus zeker geen slechte maand, voor de verbruiker was het minder prettig, althans voor hen die van garnaal houden.

42.000 KG GARNAAL MINDER IN 5 MAANDEN

Waar reeds elke maand van 1975 een redelijke achterstand opgelopen werd bij verleden jaar, staan we er na 5 maanden wat de aanvoer betreft, niet te best voor te Oostende. Er werd inderdaad nog maar 80.474 kg garnaal in de vismijn verkocht tegen 122.623 kg verleden jaar. Een achterstand die kan tellen. Ook hier heeft de hogere gemiddelde prijs echter veel goedge maakt zodat de totale opbrengst maar terugliep van 8.119.426 fr naar 7.851.537 fr. De prijs steeg van 66 naar 97 fr terwijl de vangst per schip verminderde van 102 naar 64 kg.